

MIR

Najlepše i najteže životno iskustvo, a možemo to nazvati i privremenim identitetom je: biti migrantkinja. Lepo je, jer donosi novi dom – ulice, ljude, prijatelje, jezik, stan, muziku, kino, kulturu, različitost, učenje, ljubav. Teško je, jer: upravna enota, nedostajanje, novac, jezik, ljudi, diskriminacija, nepripadanje.

Svojevrsne male ratove i borbe u iskustvu migracija nosiš sa sobom, čak i da se seliš iz potpuno uređene države (postoji li to) u drugu, a kamoli kad se seliš iz države u kojoj su nemiri. U Srbiji nije rat, a ratovi oružjem, pod bombama u svakom trenutku mog života, i tvog, vodili su se u nekom kraju sveta. Nažalost, i moj kraj sveta bio je u ratu, ne jednom. Ok, bila sam mala, *zaboravila sam* - neko bi rekao. Da, zaboravila sam, al “tijelo pamti” pesnički rečeno. U Srbiji nije rat, ali su nemiri. Tamo, i posle rata, mira nema.

U toj zemlji nikad nisam živela u miru. Ni u svom unutrašnjem miru, kom se uporno nadam, ni u tom društvenom, u vidu nepodeljenog društva, vladavini prava, optimizmu, nadanju i nesukobljavanju. Takvog mira nikada nije ni bilo, a nemira je stalno i dok naroda nije bilo masovno na ulicama. A narod u Srbiji je na ulicama od 2016. godine, sporadično, a već duže od šest meseci u Srbiji su nezapamćeni protesti i akcije građanske neposlušnosti. U ime mira, blokiraju ulice, ne idu na nastavu nego je sabotiraju, protestuju ispred zdravstvenih ustanova u kojima rade, voze traktore po asfaltu, pešače danima, i sve to zaista u ime mira - ne bi li se konačno nešto promenilo u tom sistemu koji se raspada od zavađenosti, nepotizma, korupcije, nepravde, progona i mržnje.

Kao novinarka koja je radila 12 godina u Srbiji na Javnom servisu Vojvodine, koji je za sve to vreme, rekla bih samo dve godine radio zaista u interesu javnosti ispred svih drugih interesa, svedočila sam sunovratu profesije i blaćenju imena javnog servisa. Pošto nisam nemo gledala tu nepravdu, već se sa koleginicama i kolegama još 2016. upustila u borbu za očuvanje profesije i medijske slobode, veliki deo svoje novinarske karijere provela sam u pobuni, na kamionu, u demonstranstkoj koloni, u okršaju sa nadređenima, trpeći mobing i narušavajući svoje zdravlje.

Zato je odluka o selidbi, bila jedina ispravna.

Da istaknem, studenti i studentkinje u Republici Srbiji nisu razlog za nemire, oni su generacija koja će nas rešiti nemira u kojem žive generacije. Nego, hoće li taj mir biti i moj ako više ne živim u Srbiji? Kada se preseliš iz svoje države, dođeš u drugu, sve se udupla i radost i tuga i nemiri i briga. Da bih živela u miru potrebno mi je više nego pre, treba mi mir u staroj i novoj državi, kao i taj sopstveni mir do kojeg je najteže doći, pogotovo kad si priseljenka. Mir ne dolazi sam od sebe, oksimoronski, za mir se boriš. Kako verujem, ta borba nije oružjem, već nepotkupljivošću, istrajnošću, solidarnošću i ljubavlju.

Kako to omladina u Srbiji radi već mesecima, uz podršku poljoprivrednika, profesora, lekara, roditelja, penzionera i svih drugih ljudi, recept je koji možemo da primenimo internacionalno, kao što se uostalom već i dešava. Istina, taj internacionalizam uglavnom je balkanski jer podrška Srbiji stiže mesecima, i sa ulica Ljubljane, Maribora, Rijeke, Zagreba, Sarajeva, ali i Beča, Amsterdama, Soluna i drugih gradova. Solidarnost ljudi i zajednički otpor autokratizmu, jedino mogu spasiti ovaj svet.

Ljubljana je grad koji volim između ostalog zbog toga što od kad u njemu živim redovni su protesti protiv rata u Palestini, za prava žena, radnika, a poslednjih meseci i za podršku studentima i studentkinjama u Srbiji. Ne mogu da govorim o tome koliko su protesti učinkoviti, ali je izražavanje stava na takav način najmanje što možemo da učinimo u ime mira, jer mir nikada ne može da opstane izolovan. Dok svi nismo slobodni, niko nije slobodan.

Milica Kravić